

• КНИГИ НАШИХ ЗЕМЛЯКІВ

ШЛЯХ У ЛІТЕРАТУРУ Феодосій Роговий, учитель з тихої, зеленої і замріяної Устимівки, що в Глобинському районі, розпочав більше трьох десятиліть тому. Спочатку це були замітки в «Соціалістичній Глобинщині», а потім з'явилися більш серйозні речі: кореспонденції, замальовки, нариси. Розпочалась плідна журналістська робота, одночасно автор почав пробувати себе і в художній прозі. І ось підсумок багаторічної наполегливої праці. Читач отримав роман глобинця «Свято останнього млива».

Зараз, коли від його виходу в світ пройшов певний відрізок часу, можна з впевненістю сказати, що письменник, причому із своїм самобутнім талантом, збувся. І не тому, що книга з'явилася у такому шанованому видавництві, як «Радянський письменник»,

досить таки вагомим тиражем, а тому, що вона вже знайшла шлях до читачького серця. Не варто й говорити, що роман земляка, особливо тими, хто особисто знає автора, був зустрінутий з певною пересторогою: мовля, що можна сказати нове про давно знане?

Відразу треба сказати, що він не залишився і поза увагою критиків. На вихід «Свята останнього млива» надзвичайно тепло відгукнулася «Літературна Україна» об'ємною рецензією. Але для автора надзвичайно цінною мусила бути думка читача, тобто того, для кого, власне, і писалася книга. Звичайно, не можна подати все те, що говорилося і говориться навколо книги, але окремі думки авторів цих рядків вдалося записати.

М. Ф. Безверхий, колгоспник: — Життя я прожив довге, давно восьмий десяток рокинів. Добре

знаю і Мокловодів, бо сам із тих країв. І хочу відверто сказати, що Феодосій Роговий добре, досконало знає сільське життя. Це книга про нас, людей, пов'язаних із землею. Вона проста, як сама правда. А це найголовніше.

Д. Д. Гордієнко, жур-

піхом надзвичайно душевно і тепло поздоровив правофланговий української літератури, лауреат Ленінської премії, Герой Соціалістичної Праці Олександр Гончар. Слово старшого побратима окрило і підбадьорило сільського учителя, у якого

ОБЕРИ СВОЮ ЛІНІЮ

наліст: — Пам'ятаю перші кроки Феодосія Рогового в газеті. Відтоді минуло багато літ. І не можу не порадуватись за свого учня. Роман «Свято останнього млива» своєрідна розповідь про складні життєві долі багатьох людей, що корінням зрослися із землею і волею. Відрадно, що Ф. Роговий має власну манеру письма, неповторний стиль.

А днями Феодосія Рогового а літературним ус-

тепер нові, щедрі літературні задуми.

Зауважимо, що «Свято останнього млива» не дебют Феодосія Рогового в прозі. Десь із десяти років тому у видавництві «Молодь» з'явилась перша збірка оповідань «Провідники». Вже вона засвідчила, хоча і в неповній мірі, великі творчі можливості нашого земляка.

Хоча йдеться в романі про конкретні події, ще живі в пам'яті кожного із нас, а саме про пере-

лення людей із майбутньої часі Кременчуцького водоймища, твір порушує значно глибші проблеми людських стосунків, їхнього буття, відповідальності за минуле і прийдешнє, вміння віднаходити свої життєві орієнтири, а головне — дотримання отлеї лінії, яка не дасть схити в найскрутнішу, навіть лиху годину.

Попри великої кількості героїв книги, насамперед, запам'ятовується образ Прокопа Лядовського. Для його характеристики автор знаходить одне-єдине слово — Більшовик. І цим все сказано.

І переважна більшість мокловодівців крокує за своїм рувльовим не лише весняним степом, а й життєвими манівами: часто несходженими, складними. Вони прості, ці люди — Сидір Охмала, Оксана Кабачківа, Христя Плятиха, Василь Димський, вдівець Протасій, Антип Лемішка.

Мають свої «орієнти-

ри» і Санько Машталір та Павлуша Лапунівський, негативні персонажі книги, що уособлюють у собі все потворне, ще інколи притаманне частині людського роду. Автор безжальний до них, та вони й не заслуговують на добре слово.

Ці нотатки не претендують на глибоке рецензування роману. Він ще чекає своїх дослідників, навколо нього точитимуться суперечки, байдужими він залишити людей не може.

...Там, де колись були Мокловоди, виграють хвилі рукотворного моря. Його мешканці живуть в добротних будинках у Пронозівці, Броварях, Бугаївці, Святилівці... Вони продовжують свою благородну справу: вирощують хліб на землі.

В. ЯРОШЕВСЬКИЙ,
заступник редактора
глобинської районної
газети.